

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

C A P U T V.

An qui dicit instanter orandum pro dono pœnitentia, indignè loquatur de bonitate Dei, & aperiat peccatoribus viam ad diffidentiam & desperationem, eosquè precipitet in labyrinthum perpetua incertitudinis?

V Eræ pœnitentiæ gratiam non sic omnibus peccatoribus ultro offerri, ut eis opus non sit eandem instanter petere, superiori capite sufficienter, ut arbitror, est firmatum: sed non acquiescit Appendix, & nu. 255. vult id esse minus dignè loqui de bonitate Dei, & aperire peccatoribus viam ad diffidentiam & desperationem.

§. I.

Qualiter de bonitate Dei loquendum?

V Erùm de bonitate Dei qualiter loquendum sit, omissis phantasmatis nostris, juxta veritatis regulam est definiendum. Non enim indiget illa mendacio nostro ut commendetur: suis ipsa operibus, operandiquè modo magna est & laudabilis nimis,

eb. 13. v. 7

Cu-

PECCATORIS. 53

Cujusmodi sese peccatoribus exhibeat, non ex nostro placito præsumamus, sed quantum id ipsa nobis notum facere dignata fuerit peruestigemus. Bonus est Dominus quia *præstabilis super malitia*. Bonus est quia *in multa patientia sustinet vasa iræ aptata in interitum*. Bonus est quia eos qui exerrant partibus, corripit, & de quibus peccant, admonet & alloquitur, ut relictâ malitiâ credant in se, & judicans dat locum in peccatis penitentia. Bonus est quia verè penitentium cor contritum & humiliatum non despicit: sed licet peccata eorum fuerint ut coccinum, quasi nivem dealbat. Bonus est quia quos per Baptismum in gratiam recipit, omnem delet & culpam & poenam. Bonus est quia post Baptismum naufragis, secundam reliquit penitentia tabulam. Bonus est, quia etiam millies relapsorum, nullas apud eum patitur venia moras vera conversio. Deniquè bonus est quia penitentia nunquam est apud Deum sera. Ecce in quibus merito quia veraciter exclamamus: O quam bonus & suavis est Domine spiritus tuus in omnibus.

Joël 2. 7.

13.

Rom. 9. 7.

22.

Sapient. 12.

7. 2. 19.

Psal. 50.

Is. 1. 7. 18.

S. Leo Ep.

91.

Hier. ep. 48

ad Sab. c. 4.

Fulgent. ep.

7. cap. 7.

Sap. 12. 7. 1

§. I I.

Non obstat bonitati Divinae quod peccatores & precipuè inveterati non sint securi, quod Deus illos postea convertet.

Non habet autem ejus bonitas, ac per hoc indignè id ei tribuitur, quod non converfis peccata indulgeat. Voluntariè peccantibus suisque cupiditatibus quantum & quousquè libuerit fervientibus, accipiendi pœnitentiæ temporis aut conversionis gratiæ, cum eis placuerit, non donat securitatem; terret potius omnes cum per Hagiographos suos scribi voluit, quosdam ob præcedentium delictorum suorum demerita dimissos secundum desideria cordis sui, à se traditos in reprobum sensum, excæcatos & obduratos. Post acceptam notitiam veritatis & baptismi innocentiam sponte relapsis ad eam rursus novitatem & integritatem per Sacramentum pœnitentiæ sine magnis eorum fletibus & laboribus suâ id exigente justitiâ, non concedit pervenire. Ut merito pœnitentia laboriosus quidam baptismus à sanctis Patribus dictus fuerit. Quem verò in peccatorum conversione modum teneat, qualiter eis pœnitentiæ donum largiatur, ut

*Conc. Trid.
Sess. 14. c. 2*

PECCATORIS. 55

ut dignè de ea loquamur , iterum dico non phantasmata nostra , sed quantum datum fuerit , veritatem sequamur.

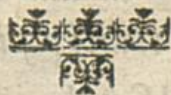
Revelavit in Scripturis suis qui solus *bonus est Deus* , se à nobis velle orari , se velle *Matth. 19. vers. 17.*

instanter orari , se velle importunitate quadam , sua sibi dona extorqueri. Hoc *Luc. 18. Luc. 11.*

pauperis viduæ assiduitas , hoc importuni amici docet improbitas , istud ejus in nos bonitatem non minuit sed auget.

Nobis enim utile est necessitate quadam cogi ad ipsum recurrere , ad ipsum frequenter affectum levare , ipsum bonorum nostrorum largitorem , augmentatorem , servatorem recognoscere. Hinc

Dei bonitate indignum non est quod & justos velit *magnis precibus* necessarium sibi auxilium implorare , propter quod dicit eis Tridentina Synodus , *ut cum timore ac tremore salutem suam operentur in laboribus* , *in vigiliis* , *in eleëmofynis* , *in orationibus & oblationibus* , *in jejuniis & castitate.* *Sess. 6. cap. 13.*

§. III.

*Ad bonitatem Dei spectat ut contemptores Dei
sinantur, dum se convertere volunt, diutiùs
cum suis concupiscentiis luctari.*

MInus proindè ab eodem optimo
& clementissimo Deo alienum
censeri debet, si & impios, à quibus diu
sæpè despectus est, sibi pro conver-
sionis dono velit esse importunos. Hoc
quoque ejus ad ipsos bonitatem commen-
dat, quod eos jam surgere volentes, si-
nat cum vitiis & concupiscentiis suis
nonnihil adhuc luctari. Isto enim modo
eis persuadet in quæ mala sese peccando
præcipitârunt, ut ita ex difficultate libe-
rationis postea diligentior sit custodia re-
ceptæ libertatis. *In Psal. 6.* Non ergo, ait D. Augu-
stinus, *tanquam crudelis Deus estimandus est
cui, (ab ejusmodi peccatrice anima
Deum ut à vitiis suis resurgat, deprecante)
dicitur, ET TU DOMINE USQUE QUO?
Sed tanquam bonus persuasor anime, quid mali
sibi ipsa pepererit. Nondum enim tam perfectè
orat hæc anima, ut ei dici possit, ADHUC LO-
QUENTE TE DICAM, ECCE ADSUM.
Simul ut etiam illud agnoscat, quanta pœna im-
piis præparetur qui se nolunt convertere ad Deum,*

fi

si tantam difficultatem convertentes patiuntur. ^{Psal.}

Rectè proindè admonet S. Gregorius: ^{6.}

Clamet & peccator, quem à Deo recedentem cu- ^{Pœnit. v. de}
piditatum tempestas contrivit, quem malignus ^{Profundis.}

hostis absorbit, quem præsentis sæculi fluctus involvit: agnoscat se esse in profundo, ut ad Deum suâ perveniat oratio, DE PROFUNDIS CLAMAVI AD TE DOMINE. In quo notandum, quia non ait: clamo sed clamavi. Habes in hoc perseverantiæ documentum, ut si primo non exaudiris, ab oratione non deficias, imo precibus & clamori insistas. Vult Deus rogari, vult cogi, vult quadam importunitate vinci. Ideo tibi dicit: regnum Dei vim patitur, & violenti rapiunt illud.

§. IV.

Doctrina Manuductionis docens pro conversione instanter orandum, desperationem impedit potius quàm eam suscitet.

Sed istud, ait Appendix, aperit peccatoribus viam ad diffidentiam & desperationem. Econtra viam istam claudit, dicendum fuerat, eosquè facit confidere. Magna est enim plerumquè maximè inveterati peccatoris angustia, cum mortiferis delectati, omnibus servire consuetus, ab iisdem sese cogitat expedire.

re. Bonum videt, & approbat indè ab-
rumpere amorem & ad virtutem confer-
re: sed adhuc videt se detineri, videt se
vinci, videt se frustra conari. Diversis
voluntatibus cor ejus distenditur, mile-
requè discerpitur, dum novam vitam
appetit, sed adhuc veteri cupiditati suc-
cumbens à consuetis delectationibus ti-
met abscedere. Accedit & stygius Pha-
rao qui acrius premit quos jam videt di-
tionem suam meditari deserere. Ut enim

a *Lib. 1. de
ador. in spir.*
b *Sens. l. 2.
cap. 9.*

c *De conv.
ad cler. cap.
11.*

L. 30. mor.
cap. 23.

post S. S. a Cyrillum, Alex. & b Ifido-
rum notat c S. Bernardus: *Quotidianis
discimus experimentis, eos qui converti delibe-
rant, tentari acrius à concupiscentia carnis: &
urgeri gravius in operibus luti & lateris, qui
Ægyptum egredi & Pharaonis imperium effu-
gere moliuntur. Omitto vanos timores qui-
bus non modicè sæpè conturbatur & à
conversione retardatur. Multos enim sæpè
videmus, ait S. Gregorius, viam quidem
sanctæ conversationis appetere, sed ne hanc asse-
qui valeant, modò irruentes casus, modò futura
adversa formidare. Qui incerta mala dum quasi
cauti prospiciunt, in peccatorum suorum vinculis
incauti retinentur. Multa enim ante oculos po-
nunt, quæ si eis in conversatione eveniant, subsi-
stere se non posse formidant.*

§. V.

Doctrina Appendicis multos ad desperationem adigit.

IN his omnibus una peccatori spes esse potest, divinæ gratiæ subventio. Sed si jam ultro hanc sibi oblatam putet, ut illi dumtaxat sit consentiendum, existimat Deum ex se & sua parte quod suum est jam præstitisse: quod autem reliquum est, à se & suo arbitrio oportere expectari. At se cernit deficere, cernit se etiam volentem & repugnantem pravæ suæ cupiditati succumbere. Experimento discit arbitrii sui infirmitatem. Atque ita facile diffidit id reliquum se præstiturum, ac per hoc conversionis suæ spem, aut in futurum differt aut etiam omnino abjicit, & iterum ut prius ad consueta relabitur.

§. VI.

Rursus ostenditur quod doctrina Manuductionis desperationem arceat.

SEd huic occurrit, atque hanc ei diffidentiae viam claudit ista, quam modo proposui doctrina. Eum quippe jubet

60 C O N V E R S I O

bet Salvatorem suum Christum accedere, qui ad istas animæ nostræ sanandas plagas, magnus medicus ad nos venit. *Luc. 5. v. 31. 32.* *Non egent, inquit, qui sani sunt medico, sed qui malè habent, non veni vocare justos sed peccatores ad pœnitentiam.* Huic omnipotentissimo medico nostro nulla est incurabilis plaga, nullus animi morbus insanabilis. Ille nos ad se invitat cum *Matth. 11. vers. 28.* *Xit: Venite ad me omnes qui laboratis, & onerati estis & ego reficiam vos.* Propter *In Ps. 58. Conc. 2.* quod meritò Augustinus: *Omnipotentii medico nihil est insanabile, non renuntiat alicui, opus est ut curari velis, opus est ut manus ejus nonrefugias.* Hoc tamen sic nemo intelligat ac si à nobis sit sanitatis desiderium, ut eo merito nobis jam detur sanationis beneficium. Istud enim ut *Semipelagianum* jam supra est reprobatum: sed potius ut curationem nostram ejus in nobis præcedat voluntas. Quæ tamen, *Cap. 8.* ut rectè adversus Collatorem S. Prosper, ab ipso qui nos ægros sanaturus est, nobis infunditur: sed hoc fiduciam non minuit sed auget. Non enim repellet volentes, & ad se accedentes ejusquè medicinam implorantes, qui nos non volentes fecit volentes, fecit ad se accedere, fecit medicinam suam implorare: non

non enim negat, ait Bernardus, qui inci-
tat ad quærendum. *Ser. de Can. Ezech.*

§. VII.

Id ipsum amplius confirmatur

IN illa ergo cordis angustia constitu-
tus peccator, cum se videt frustra ad-
versus vitia sua conari, & non posse suâ
virtute susceptum peccati jugum excute-
re, propterea diffidere non potest, quia
illum sibi habet propositum medicum &
adjutorem, quem pio affectu acceden-
do, ipsi animæ suæ plagas aperiendo,
ejus opem ardentè instanterque deside-
rando & implorando sanari potest & li-
berari. Hæc est unica consolatio, hæc
tota ratio spei eju; hinc enim ei supplen-
dum est quidquid adhuc sibi videt deesse.
Ligatum se cernit difficultatibus suarum
cupiditatum, *sed Dominus solvit compeditos, Ps. 145. v.*
Dominus illuminat cecos & erigit elisos. In-^{8.}
firmum se cernit qui per justitiæ semitam
incedat: *sed Deus dicit: Quod confractum Ezech. 34.*
fuerat alligabo, & quod infirmum fuerat consoli^{vers. 16.}
dabo. Conspicit se non posse suis viribus
à consuetis vitiis continere: *sed nemo*
potest esse continens nisi Deus dederit, dat au-^{Sap. 8. v.}
tem iis qui gemitu interno pulsant au-^{21.}

res ejus & fide solidâ in ipsum jactant curam suam. Denique in ista adversum se lucta adhuc dolet se vinci: sed ille dat victoriam cui dicitur: *Deo autem gratias qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum.*

*1. Corinth.
c. 15. v.
57.*

Hæc oranti sequè deprecanti Deus donat. Nequè diffidendum si nonnunquam longiori opus sit prece. Non enim diffiditur sub homine medico dum duris mediis & diutinâ morâ morbus sanatur. Imo id omnem fiduciam firmat, quod ille se orari velit, nosque donec impetremus etiam importunæ precationi insistere, qui solus potest juvare. Nisi enim & vellet non incitaret ad petendum. Neque peccatores removet. Ut enim, quemadmodum id notat S. Basilii, peccatori diffidentiam præscinderet, amicum proposuit ab amico exauditum, non quia amicus, sed quia illi intempestâ nocte clamando & pulsando importunus. Hinc meritò Ludovicus de

*Const. mon.
c. 2.*

Dux spirit. Ponte: *Quod si supremus hic Redemptor, intr. 1. c. 15. §. 2.* quit, alieno quasi animo responderet Chanaanæ: non est bonum sumere panem filiorum & mittere canibus: Tu non propterea confidentiam deponas, nec cesses clamare. Pervincet enim tua perseverantia quamcumque difficultatem, trahitque

hitquè ipsum ad id quod ipsimet est valdè gratum: ad dandum scilicet tibi petitos panes (contritionem, confessionem & satisfactionem) & virtutes reliquas ad salutem & perfectionem tuam necessarias. Quod si panes illos non tibi accommodaverit titulo amicitiae , si fortè adhuc es in peccatis , dabit illos tamen ob confidentiam quam habes in ejus misericordia , & propter importunitatem quam adhibes in ea ad id trahenda.

§. VIII.

Manuductio non conjicit homines in labyrinthum perpetuae incertitudinis.

S Ed aliud profert Appendix nu. 244. quod hæc videlicet doctrina præcipitet peccatores in labyrinthum perpetuæ incertitudinis & diffidentiae. De diffidentia jam dilutum est : sed superest labyrinthus perpetuæ incertitudinis. Verùm hîc frustra obtenditur , non enim in illum proposita doctrina peccatores præcipitat , sed præcipitados eruit. Certam enim ac tutam (quod nec ipse Appendixis Author diffiteri potest) monstrat viam , cui insistendo timidam de sua justitia ambiguitatem quisque est evasurus. Si quem forsan malè securis scrupulum

lum aut metum injiciat, id ei minimè est vitio dandum. Quod autem ut primo quisque piè compungi cœperit, & consuetas delectationes velle deserere, cum nolit ilicò de conversione sua esse securum, sed adhuc pro conversionis dono laborare & orare, reprehendi non debet; firmis enim id asserit argumentis, & præeuntes habet, ut alios taceam, quos infra dabo, Augustinum & Gregorium.

§. IX.

Quam noxiã securitas quæ falso datur incipientibus converti.

MUltis autem noxia est quæ eis facile à nonnullis datur in peccatis securitas. Hinc enim fit ut qui converti cœperant, jam inchoatè conversi accepta illa securitate, plenius, hoc est, quantum ad justificationem opus est, converti non nitantur. Hinc quosdam reprehendit S. Isidorus: *Sunt, inquit, qui pœnitentibus securitatem citò pollicentur, quibus benè per Prophetam dicitur: CURABANT CONTRITIONES FILII POPULI MEI CUM ERAT PAX. Cum ignominia igitur curas contritionem, qui peccanti & non legitime pœnitenti,*

nitenti, promittit securitatem; unde & sequitur:
CONFUSI SUNT QUIA ABOMINATIONEM FECERUNT: id est, *confusi sunt non pœnitendo sed pœnas luendo.*

CAPUT VI.

Virum attenta & devota recitatio oratiunculæ continentis actum contritionis, reddat Confessarium & pœnitentem sufficienter certum de contritione ut detur absolutio?

NUm. 252. reprehenditur Manuductio quod S. Gregorii doctrinæ insistens dicat: deceptioni locum esse posse, dum quis se verè contritum judicat, eò quod orationem contritionis formulam continentem attentè vivaciterque perlegerit. Vivaciter intelligit, dum quis vivaci animi motu ad ea quæ dicit eorumque significatum sese reflectit. Hinc sese nonnullos fallere asserit, qui quod in intellectu est, habere se quoque putant in affectu.

Omitto contradictionem quam hîc iterum videt Appendix, cum alio sensu vivaciter legere, velit esse cum affectu legere. Quamvis nec sic foret contradictio, non enim omnis affectus est con-

E tritionis